

[Lange.]

til Gennemførelsen af en Akkordlovgivning paa dette Omraade.

De Ændringsforslag, Venstre har stillet — og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at de er fremkommet som et Resultat af, at Venstre har erkendt, at Kritikken fra vor Side har været berettiget —, disse Ændringsforslag tyder imidlertid paa, at man inden for Partiet Venstre har faaet Forstaaelse af, at der maa følges en anden Retningslinie paa Akkordlovgivningens Omraade. Jeg har ikke hermed sagt, at Venstres Ændringsforslag fuldt ud kan tilfredsstille os. Jeg har kun sagt, at jeg mener, Venstres Ændringsforslag aabner Mulighed for en Forstaaelse, og de aabner for os Mulighed for at gaa ind i en Forhandling, gøre et Forsøg paa, om der virkelig ogsaa her i Landet kan skabes en Akkordlovgivning for Landbruget, en Akkordlovgivning, hvorved jeg for mit Vedkommende ikke skulde have noget imod, at Staten ydede et vist Bidrag, men en Akkordlovgivning, der bygger paa samme Principper som al anden Akkordlovgivning: at Debtors Forpligtelse til i saa stor Udstrækning, som det nu engang er ham muligt, at opfylde det, han engang har paataget sig af økonomiske Forpligtelser, ikke skal falde bort. Til en saadan Moratorie eller Akkordlovgivning kan jeg tilsige mit Partis Medvirkning.

Jeg skal hermed anbefale Flertallets Ændringsforslag og anbefale at stemme imod de af Mindretallet stillede Underændringsforslag, som jeg ikke skal komme ind paa at omtale, da de jo i det hele falder sammen med Regeringsforslaget, som jeg allerede ved første Behandling har haft Lejlighed til at omtale.

Jeppesen-Drusebjerg: Den Tale, vi nu hørte af den ærede konservative Ordfører, var i det store og hele en Begravelsestale over Maksimalrenten for Bank- og Sparekasseindskud, og der er ingen Tvivl om, at den 15. Juli vil denne Maksimalrente for evigt blive stædt til Hvile, for saa vidt de to Partier, Venstre og Konservative, beholder deres Flertalsmagt her i Tinget. Saaledes maa Sagen ses, og det nytter ikke, at den ærede Ordfører (Hauch) vil fremstille Sagen anderledes. Venstre har i Virkeligheden deponeret sin Selvbestemmelsesret, for saa vidt denne Sag angaar, hos Det konservative Folkeparti. Og det kan ikke nægtes, at dermed er der sket et Brud paa den Rentepolitik, som Venstre hidtil har ført, en Politik, som er blevet ført frem ikke alene af Venstre, men som i høj Grad har faaet

sin Udformning gennem de Krav, der er stillet af de landøkonomiske Foreninger her i Landet. Lige fra Husmandsforeningerne til L. S.-Foreningerne har man jo været enig om, at skulde Erhvervslivet og specielt Landbruget have nogenlunde rimelige Kaar at arbejde under, maatte Rentebyrden bringes ned. Men der er vel næppe ret mange, som tror paa, at hvis Flertallets Ændringsforslag bliver gennemført, vil det betyde lavere Rentefod; jeg tror, at alle, som har beskæftiget sig noget med økonomiske Forhold, er ganske klar over, at det modsatte vil blive Tilfældet.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse spørge: Er der sket en Bedring inden for vort økonomiske Liv, som betinger dette? Er der i det hele taget sket noget, siden vi i sin Tid vedtog denne Lov, som betinger, at vi nu kan borttage Bremsen paa Renten her i Landet, hvad der vil ske i det Øjeblik, vi ophæver Maksimalrenten? Har vi lettere ved at afsætte vore Varer ude? Det mener jeg ikke vi har. Vanskelighederne er snarere større, og i det store og hele gælder det, at vi i Virkeligheden ikke er kommet et Skridt videre i vore økonomiske Forhold, end dengang vi vedtog Maksimalrenteloven. Men hvorfor saa ophæve den?

Den ærede Ordfører talte om den Ulighed, som var skabt derigennem, at en Del af Landbrugets Udøvere havde faaet konverteret deres Laan, medens der var andre, som ikke havde faaet det, og at man nu vilde raade Bod derpaa gennem den her foreslaaede Lovgivning. Men Ophævelsen af denne Uret vil jo saa igen af føde ny Uret, og det er uden for al Tvivl, at de, der har Laan i Sparekasser, vil faa deres Rentebyrde forhøjet. Konkurrencen vil tvinge Sparekasserne til at sætte Indlaansrenten op, og naar Indlaansrenten sættes op, maa det ganske naturligt ogsaa faa sit Udtryk i, at Renten af Prioriteter bliver sat op, og det er jo ikke saa ganske smaa Sparekassamidler, der er anbragt i danske Landejendomme. Ca. 800 Mill. Kr. er anbragt af Sparekasserne i danske Landejendomme, og der er næppe Tvivl om, at for disse vil det betyde en forøget Rentebyrde, naar vi kommer noget længere frem i Tiden. Altsaa, en Udligning af den Ulighed, som den ærede Ordfører talte om, vil medføre ny Ulighed til anden Side.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme videre ind paa Enkeltheder. Jeg forudsætter, at Forfatterne af det saakaldte Søndagsbrev har et Ord at tale om dette. Det er jo ganske rigtigt, at det var et Søndagsbrev, det bærer ikke sit Navn med